

THÉOPHILE GAUTIER

IBRICUL DE CAFEA
●
REÎNCARNAREA
●
VAMPIRA ÎNDRĂGOSTITĂ

Traducere în limba română de

Andreea DOBRESCU-WARODIN

Editura AGORA
București, 2006

IBRICUL DE CAFEA

*Am văzut sub văluri sumbre
Unsprezece stele,
Luna și cu Soarele
Se-nclinau în fața-mi,
În tăcere,
De-a lungul visului meu.*

VIZIUNEA LUI IOSIF

I

Anul trecut, am fost invitat, împreună cu doi colegi de atelier, Arrigo Cohic și Pedrino Borgnioli, să petrec câteva zile la o proprietate din fundul Normandiei.

Timpul, care la plecare făgăduia să fie minunat, se schimbă deodată și a plouat atâta încât drumurile desfundate erau ca albia unui torent. Ne înfundam în noroi până la genunchi, un strat gros de pământ, gras, se lipise de tălpile cizmelor și, atârând greu, ne încetinea atât de mult mersul, încât nu ajunserăm la destinație decât o oră după apusul soarelui. Eram frânți; de aceea, gazda noastră, văzând ce eforturi făceam ca să ne oprim căscatul și să ținem ochii deschiși, de îndată ce-am luat cina, puse pe slujitor să ne conducă pe fiecare în odaia lui.

Odaia în care urma să dorm eu era mare; am simțit, când am intrat, ca un fior, căci mi s-a părut că intru într-o lume aparte. Într-adevăr, ai fi putut să te crezi pe timpul Regenței văzând deasupra ușilor un tablou de

Boucher reprezentând cele patru Anotimpuri, mobilele supraîncărcate cu ornamente imitând stâncile, de cel mai prost gust, și suporturile oglinzilor sculptate greoi. Totul era în ordine. Toaleta unde se aflau cutii de piepteni, pământufuri pentru pudră, părea să fi fost folosită în ajun. Două sau trei rochii șanjate, un evantai presărat cu paiete de argint erau răspândite pe parchetul bine lustruit și, spre marea mea mirare, o tabacheră de бага deschisă pe șemineu era plină cu tutun proaspăt.

N-am observat aceste lucruri decât după ce slujitorul, punând sfeșnicul pe măsuta de noapte, îmi ură noapte bună și, mărturisesc, am început să tremur ca frunza. M-am dezbrăcat repede, m-am culcat și, ca să termin odată cu frica aceea prostească, am închis curând ochii întorcându-mă cu fața la perete. Dar mi-a fost cu neputință să stau în această poziție: patul se clătina sub mine ca un val și pleoapele mi se deschideau. Am fost nevoit să mă întorc și să mă uit. Focul, care ardea, arunca flăcări roșietice în cameră, în așa fel încât se deslușeau fără greutate chipurile de pe covorașul din perete și figurile din portretele afumate de pe ziduri. Erau strămoșii gazdei noastre, cavaleri îmbrăcați în zale, consilieri cu perucă și frumoase doamne cu obrajii fardați, cu părul pudrat, alb, ținând un trandafir în mână.

Deodată focul începu să pâlpaie în chip straniu; o licărire palidă lumină încăperea și am văzut clar că ceea ce luasem drept simple tablouri erau ființe aievea; căci pupilele acestor ființe încadrate se mișcau, sclipeau în mod ciudat; buzele lor se deschideau și se închideau ca buzele oamenilor care vorbesc, dar nu auzeam decât tic-tacul pendulei și șuieratul vântului de toamnă. O groază de neînvins puse stăpânire pe mine, părul mi se ridică măciucă în cap, dinții începură să-mi clănțăne gata să se spargă, o nădușeală rece îmi acoperi tot trupul.

Pendula sună ora unsprezece. Vibrarea ultimei bătăi se auzi prelung și când se stinse de tot...

O! nu, nu îndrăznesc să spun ce s-a întâmplat, nimeni nu m-ar crede și aș fi luat drept nebun.

Lumânările se aprinseră singure; foalele, fără ca vreo ființă vizibilă să le imprime o mișcare, începură să sufle în foc, gemând ca un bătrân astmatic, în timp ce cleștele răscolea jarul și lopățița scotea cenușa. Apoi,

un ibric de cafea se aruncă de pe o masă unde era așezat și se îndreptă, copăcel, spre șemineu, așezându-se pe jar. Câteva clipe după aceea, fotoliile începură să se miște și, atingându-și picioarele torsionate în chip uimitor, se așezară în jurul vetrei.

II

Nu știam ce să cred despre ceea ce vedeam; dar ce urma să văd era și mai extraordinar.

Unul din portrete, cel mai vechi dintre toate, al unui om gras, cu barbă cenușie, semănând cu imaginea pe care mi-o făceam despre Sir John Falstaff, scoase cu o strâmbătură capul din ramă și, după mari eforturi, își strecură umerii și burta voluminoasă pe după lemnul ramei și sări greoi pe jos. De cum își trase sufletul, scoase din buzunarul hainei o cheie deosebit de mică; suflă înăuntru ca să se convingă că gaura era liberă și o aplică pe toate ramele una după alta. Și toate ramele se deschiseră, lăsând să treacă cu ușurință chipurile pe care le cuprindeau. Mici preoți dolofani, văduve uscățive și gălbejite, magistrați cu aer grav, îngropați în robe mari, negre, filfizoni cu ciorapi de mătase, culotă de prună și spada ridicată, toate aceste personaje ofereau un spectacol atât de ciudat încât, deși mi-era frică, nu m-am putut opri să nu râd.

Demnele personaje se așezară; ibricul sări ușor pe masă. Luară cafeaua în ceșcuțe japoneze, albe și bleu, care sosiră în grabă de pe un dulăpior, fiecare dintre ele prevăzută cu o bucățică de zahăr și cu o linguriță de argint. După ce luară cafeaua, ceștile, ibricul și lingurițele dispărură deodată și conversația începu, desigur cea mai curioasă pe care am auzit-o vreodată, căci nici unul din acești ciudați oameni nu se uita unul la altul când vorbeau: toți aveau privirile îndreptate spre pendulă. Nici eu nu mi le puteam desprinde de la ea și nici nu mă puteam abține să nu urmăresc acul care se îndrepta spre miezul nopții cu pași imperceptibili.

În sfârșit, sună și miezul nopții; o voce având exact timbrul pendulei se auzi și spuse:

– A sosit ora, trebuie să dansăm.

Toată adunarea se ridică. Fotoliile se retraseră printr-o mișcare de la sine; atunci fiecare cavalier luă mâna unei doamne și aceeași voce spuse: